

Sag T-184/01 R

IMS Health Inc.

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

»Begæring om foreløbige forholdsregler — konkurrenceret — klage — påstået misbrug af ophavsret — kommissionsbeslutning om sikrende foranstaltninger — betingelser for indrømmelse af foreløbige forholdsregler — *fumus boni juris* — uopsættelighed — interesseafvejning«

Kendelse afsagt af Rettens præsident den 26. oktober 2001 II-3198

Sammendrag af kendelse

1. *Konkurrence — administrativ procedure — overtrædelsernes ophør — vedtagelse af foreløbige foranstaltninger — Kommissionens kompetence — betingelser for udøvelse*
(Rådets forordning nr. 17, art. 3, stk. 1)

2. *Særlige rettergangsformer — udsættelse af gennemførelsen af foreløbige foranstaltninger truffet på konkurrenceområdet — rækkevidden af kompetencen for den ret, der træffer afgørelse i sager om foreløbige forholdsregler*
(Art. 242 EF og 243 EF; Rettens procesreglement, art. 104; Rådets forordning nr. 17, art. 3, stk. 1)
 3. *Særlige rettergangsformer — udsættelse af gennemførelsen af foreløbige foranstaltninger truffet på konkurrenceområdet — betingelser for indrømmelse — betingelser — »fumus boni juris« — sikrende foranstaltninger begrundet i uopsættelighed — ingen indvirkning på omfanget af den krævede »fumus boni juris« — hensyntagen til denne uopsættelighed ved den interesseafvejning, som foretages af den ret, der træffer afgørelse i sager om foreløbige forholdsregler*
(Art. 242 EF og 243 EF; Rettens procesreglement, art. 104, stk. 2; Rådets forordning nr. 17, art. 3, stk. 1)
 4. *Særlige rettergangsformer — udsættelse af gennemførelsen af en foreløbig foranstaltning truffet på konkurrenceområdet, hvorved indehaveren af en intellektuel ejendomsret pålægges en forpligtelse til at udstede licens vedrørende udnyttelsen af denne ret — undersøgelse ved den ret, der træffer afgørelse i sager om foreløbige forholdsregler — artikel 295 EF — indvirkning*
(Art. 82 EF, 242 EF, 243 EF og 295 EF; Rettens procesreglement, art. 104; Rådets forordning nr. 17, art. 3, stk. 1)
 5. *Særlige rettergangsformer — udsættelse af gennemførelse — udsættelse af gennemførelsen af foreløbige foranstaltninger truffet på konkurrenceområdet — betingelser for indrømmelse — alvorligt og uopretteligt tab — bevisbyrde — indgreb i selve ophavsretten — omfattet*
(Art 242 EF; Rettens procesreglement, art. 104, stk. 2)
 6. *Særlige rettergangsformer — udsættelse af gennemførelse — udsættelse af gennemførelsen af foreløbige foranstaltninger truffet på konkurrenceområdet — betingelser for indrømmelse — interesseafvejning — beskyttelse af ophavsretten tillagt forrang*
(Art. 30 EF, 82 EF, 242 EF, 243 EF og 295 EF; Rettens procesreglement, art. 104, stk. 2)
1. For at Kommissionen kan træffe sikrende foranstaltninger som led i en igangværende undersøgelse i henhold til forordning nr. 17, skal to kumulative betingelser være opfyldt, nemlig for det første, at den omtvistede praksis kan udgøre en overtrædelse af Fællesskabets konkurrenceregler, som Kommissionen kan skride ind over for i form af en endelig beslutning, og for det andet, at det er godtgjort, at der foreligger uopsættelighed, som gør det nødvendigt at hindre en situation, som vil kunne medføre et alvorligt og uopretteligt tab for den part, som begærer dem, eller som af almene hensyn ikke kan tolereres.

(jf. præmis 52-55)
 2. I henhold til artikel 242 EF og 243 EF kan Fællesskabets retsinstanser i sager

om foreløbige forholdsregler, hvis de skønner, at forholdene kræver det, udsætte gennemførelsen af den anfægtede retsakt eller foreskrive de nødvendige foreløbige forholdsregler, og de skal herved tage hensyn til de betingelser, der med hensyn til begæring behandlet af Retten er fastsat ved procesreglementets artikel 104, stk. 2, således som disse bestemmelser er blevet præciseret i retspraksis.

Der er ingen grund til at antage, at rækkevidden af de beføjelser, der ved procesreglementets artikel 104 tillægges den ret, der behandler en begæring om foreløbige forholdsregler, hvad angår en endelig kommissionsbeslutning om gennemførelse af traktatens konkurrencebestemmelser, som Kommissionen har vedtaget på grundlag af de udtrykkelige beføjelser, der tillægges den ved forordning nr. 17, skal fortolkes anderledes, når den beslutning, der er genstand for en begæring om foreløbige forholdsregler, i stedet er en foreløbig beslutning vedtaget i overensstemmelse med den stiltiende beføjelse til at vedtage sikrende foranstaltninger, som tilkommer Kommissionen i henhold til nævnte forordnings artikel 3, stk. 1.

(jf. præmis 59 og 60)

3. Inden for rammerne af en begæring om foreløbige forholdsregler vedrørende en foreløbig foranstaltning truffet på

konkurrenceområdet er der ikke overbevisende grunde til, at en sagsøger skulle være forpligtet til at godtgøre en særlig stærk *fumus boni juris*, der kan påberåbes med henblik på at anfægte gyldigheden af, hvad der blot er Kommissionens foreløbige konstatering af, at der foreligger tilsidesættelse af Fællesskabets konkurrencebestemmelser. At Kommissionens vurdering bygger på, at de sikrende foranstaltninger er uopsættelige, kan ikke i sig selv begrunde, at en sagsøger, som begærer udsættelse af den beslutning, hvorved disse foranstaltninger træffes, forpligtes til at godtgøre, at der foreligger en særlig stærk *fumus boni juris*, idet den ret, der behandler en begæring om foreløbige forholdsregler, kan tage dette aspekt i betragtning, når den foretager interesseafvejningen.

Sagsøgeren i en sådan sag om foreløbige forholdsregler må således for at opfylde betingelserne om *fumus boni juris* godtgøre, at der er alvorlige grunde til at betvivle rigtigheden af Kommissionens vurdering af i hvert fald en af betingelserne for vedtagelse af foreløbige forholdsregler på konkurrenceområdet. Den ret, der behandler en begæring om foreløbige forholdsregler, vil dog ved vurderingen af, om alle de betingelser for at træffe foreløbige forholdsregler, der er foreskrevet i artikel 242 EF og 243 EF samt i procesreglementets artikel 104, stk. 2, er opfyldt, men især ved vurderingen af, om interesseafvejningen falder ud til fordel for den part, der har fremsat begæringen, eller Kommissionen, tage

hensyn til såvel Kommissionens bedømmelse af den uopsættelighed, der har begrundet de anfægtede foreløbige forholdsregler, som årsagerne til, at Kommissionen lod interesseafvejningen falde ud til fordel for at træffe sådanne forholdsregler.

(jf. præmis 65, 66 og 73)

4. Det fremgår af artikel 295 EF, at den ret, der behandler en begæring om foreløbige forholdsregler, normalt bør fare med lempe, når den tager stilling til en kommissionsbeslutning, som gennem foreløbige forholdsregler truffet under en verserende undersøgelse efter artikel 3 i forordning nr. 17 og baseret på en foreløbig fortolkning af artikel 82 EF pålægger indehaveren af en intellektuel ejendomsret, der er anerkendt og beskyttet ved en national lovgivning, en forpligtelse til at give licens til udnyttelse af denne ejendomsret.

(jf. præmis 91)

5. Spørgsmålet om, hvorvidt uopsættelighedsbetingelsen er opfyldt i forbindelse med en begæring om udsættelse af gennemførelsen, skal vurderes på baggrund af nødvendigheden af, at der træffes en foreløbig afgørelse for at undgå, at den begærende part udsættes for et alvorligt og uopretteligt tab. Det er den part, der gør en alvorlig og uoprettelig skade gældende, der skal

bevise, at den foreligger. Det er tilstrækkeligt — navnlig når skadens indtræden afhænger af en række faktorer — at skaden kan forudsiges med en tilstrækkelig grad af sandsynlighed.

Ved vurderingen af de faktorer, der kan begrunde en udsættelse af en foranstaltning, såsom en beslutning vedrørende en procedure i henhold til artikel 82 EF, der pålægger en virksomhed at meddele alle dens konkurrenter en licens med hensyn til udnyttelsen af en ophavsret, som tilkommer den, som følge af det tab, den kan medføre, må der dog tages hensyn til, at denne forholdsregel selv er en foreløbig forholdsregel, der er truffet af Kommissionen under en undersøgelse, som endnu ikke er afsluttet. Det må derfor undersøges, om der er en alvorlig risiko for, at de skadelige virkninger af den anfægtede beslutning, hvis den skal efterkommes øjeblikkeligt, vil kunne overgå de skadelige virkninger af en sikrende forholdsregel og i mellemtiden forårsage skader, der ville være betydeligt større end de uundgåelige, men kortvarige ulemper, der følger af en sådan foreløbig beslutning.

Et rent økonomisk tab kan ikke, medmindre der er tale om særlige omstændigheder, anses for uopretteligt eller selv vanskeligt afhjælpeligt, da det kan være genstand for en senere økonomisk erstatning. Et økonomisk tab, som ikke elimineres ved fuldbyrdelsen af dommen i hovedsagen, udgør et økonomisk

tab, der kan erstattes inden for rammerne af de retsmidler, som er fastsat i traktaten, navnlig artikel 235 EF og 288 EF. Når retsmidlerne i tilfælde af annullation af den omtvistede beslutning imidlertid består i en erstatnings-sag for de nationale domstole, vil det hverken være muligt eller passende for den ret, der behandler sagen om foreløbige forholdsregler, at overveje sandsynligheden af, at sagsøgeren vil få tilkendt en tilstrækkelig erstatning ved de nationale retter.

At reducere ophavsretten til en rent økonomisk ret til at modtage licensafgifter, udvander essensen i retten og er i princippet egnet til at påføre rettighedshaveren en potentielt alvorlig og uoprettelig skade. Ophavsrettens eksistensberettigelse består nemlig i, at den giver skaberen af originalværker med opfindelseshøjde eneret til at udnytte sådanne værker, idet skaberen af værket sikres belønning for sin kreative indsats. Ophavsretten er af fundamental betydning både for den enkelte rettighedshaver og for samfundet. Den angiveligt rent foreløbige karakter af den væsentlige forstyrrelse af den specifikke genstand for den intellektuelle ejendomsret er ikke i sig selv tilstrækkelig til at mindske den reelle risiko for, at der lides en alvorlig og uoprettelig skade.

(jf. præmis 116, 117, 119,
125 og 127)

6. Den offentlige interesse med hensyn til ejendomsrettigheder i almindelighed og intellektuelle ejendomsrettigheder i særdeleshed er afspejlet i artikel 30 EF og 295 EF. Den blotte omstændighed, at en sagsøger påberåber sig og søger at håndhæve sin ophavsret, gør ikke sagsøgeren mindre berettiget til at påberåbe sig den eneret, der indrømmes efter national lovgivning netop for at belønne innovation.

Inden for rammerne af en begæring om udsættelse med gennemførelsen af en foreløbig forholdsregel truffet af Kommissionen, hvorved det pålægges at udstede en licens til udnyttelse af en ophavsret, når rigtigheden af at betegne en sagsøgers nægtelse af at meddele licens til udnyttelse af vedkommendes ophavsret som misbrug i artikel 82 EF's forstand ikke er åbenbar, og der foreligger en håndgribelig risiko for, at sagsøgeren vil blive påført alvorlig og uoprettelig skade, hvis vedkommende i mellemtiden tvinges til at give sine konkurrenter licens, falder interesseafvejningen ud til fordel for en fuld beskyttelse af ophavsretten, indtil der er afsagt dom i hovedsagen.

(jf. præmis 143 og 144)